

TESTİ KIRILMADAN

Bir narkotikçinin kaleminden erken uyarı sistemi

Zafer Ercan

Zafer Ercan

1974 yılında doğdu. İlk, orta, lise tahsilini Antalya’da yaptıktan sonra 1992 yılında Polis Akademisi’ni kazandı. 1996 yılında Komiser Yardımcısı rütbesi ile mezun olup İstanbul Motosikletli Trafik Timlerinde bölge amirlikleri ve eğitim amirliğinde görev yaptı. 1997 yılında İstanbul Narkotik Şube’ye tayin olan Zafer Ercan 5 yıl süreyle Sokak Timleri Operasyon Ekipler Amirliğinde ekip amiri olarak sokaklarda perakende uyuşturucu satışı ile mücadele etti, çok yakından tanıdığı bağımlıların dünyasına bu çalışmaları sırasında girmiş oldu.

Sokakta yapılan mücadelenin tek başına yeterli olmadığı düşüncesiyle başladığı eğitim çalışmaları, kendisinin de bilmediği birçok kapıyı açtı. Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Dairesi bünyesinde, “Madde Kullanımını Önleme Büro Amirliğinin, ilk kez bütün illerde kurulmasını sağladı. Yine ilk kez, İstanbul Narkotik Şube Müdürlüğü’ne ait internet sayfasının içeriğini hazırlayarak, sayfa üzerinden başta “bilgilendirme” olmak üzere, “ünlülerle söyleşiler”, “yaşanmış hikâyeler” ve “gönüllü psikolog eşliğinde vatandaşa hizmet” gibi birçok yeniliği ilk bu sitede başlattı. Benzer hizmetlerini, halen kendine ait olan www.zaferercan.com, www.bagimlilikdanismani.com ve www.pamukayna.com adlı sitelerinde sürdürmektedir.

İstanbul Üniversitesi, Adli Tıp Enstitüsü’nde yüksek lisans yapıp, “**Adli Bilimler Uzmanı**” unvanı aldı, ardından İstanbul Üniversitesi, Psikiyatri Ana Bilimi tarafından 2 yıl süreyle verilen Bağımlılık Programı eğitimini tamamlayarak “**Bağımlılık Danışmanı**” oldu.

Polis tarafından yapılan talep azaltımı projelerinin ilki olan ÖMKEP Projesini (Öyküyle Madde Kullanımını Engelleme Projesi) hazırlayarak hayata geçirdi. Başta kendi kurum personeli olmak üzere, birçok başka kurum personellerine eğitimler verdi. Bugüne kadar bağımlılıkla mücadele alanında gerek yurt içi, gerekse yurt dışında olmak üzere verdiği eğitimler 1500'ün üzerindedir. Bağımlılıkla mücadele alanında yazdığı 5 öyküsü, çizgi kitap haline getirilerek 195.000 adet basılmış, başta İstanbul ve Bingöl olmak üzere birçok ilde ücretsiz dağıtılmıştır. Bugüne kadar yazdığı hikâyelerden 4 tanesi tiyatro oyunu haline getirilerek çeşitli tiyatro grupları tarafından sahnelenmiştir.

Osman Sınav Yapımı Pars Kiraz Operasyonu sinema filmi ile Pars Narkoterör dizilerinin narkotik danışmanlığını yapmıştır. Birol Güven Yapımı Arka Sıradakiler ve Çocuklar Duymanın dizilerinde sosyal sorumluluk anlamında birer bölümlerine hem metin yazarlığı yapmış, hem de kendisi rol almıştır. İstanbul'da çalıştığı dönemde Polis Radyosu'nda program yapan Zafer Ercan'ın halen farklı radyolarla sosyal sorumluluk projeleri devam etmektedir.

“Testi Kırılmadan”, “Kapımızdaki Düşman: Uyuşturucu”, “Aşkın Dört Element Hali”, “Kelebek Etkisi”, “Bağımlılıktan Kaçışın Tiratları” ve “Uyuşturucunun Harman Yeri” isimli kitapları yayınlanmıştır.

2008-2011 yılları arasında Bingöl, Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürü olarak görev yapmış, halen 4. Sınıf Emniyet Müdürü rütbesiyle İstanbul Adile-Sadullah Polis Meslek Yüksek Okulu'nda “Emniyet Müdürü/Öğretim Görevlisi” olarak görevine devam etmektedir.

Tecrübeleri ile ortaya çıkardığı; **“İnsana Sonsuz, Bağımlılığa Sıfır Tolerans!”** sloganı ile mücadelesine resmi kimliğinin ötesinde devam etmektedir.

İçindekiler

Önsöz	27
Yeni baskıya önsöz yerine kırık testilerden bir demet	13
Giriş	29
Benim Adım Uyuşturucu	31
Birincil Önleme	33
Kanun	37
Türk Ceza Kanunu	38
Reçete	43
Bağımlılık yapan ve Türkiye’de en çok kullanılan maddeler	53
Bağımlılık yapan maddeler	55
Türkiye’de en çok rastlanan maddeler	58
Tütün	58
Alkol	62
Esrar	66
Ekstazi	70
Kokain	78
Eroin	81
GHB	83
Uçucular	84
Anabolik steroidler	86
LSD	87
Metamfetamin	88
Yaşanmış Öyküler	89
Uyuşturucu ile yaşamak	91
Yaban ellerde	97
On sekiz yaşım	103
Kaybettiğim aklımı arıyorum	112

Gazete kokusu	121
Öykülerden çıkardıklarımız	131
Madde kullanıcılarına yaklaşım	139
Ben bir bağımlıyım	141
Empati	145
Madde kullandığını anlarsanız	145
Madde kullanan gençlerde benzer bazı özellikler	147
Bağımlı olan kişi	148
E-posta öyküleri	149
Gençler tarafından sıkça sorulan sorular	217
Madde soruları	217
Esrar soruları	226
Ekstazi soruları	228
Kokain soruları	230
Polislikle ilgili sorular	232
Kişisel sorular	234
Madde kullanımını engellemek için eğitim	237
Eğitime tabi tutulanların görüşleri	251
El yazısından öyküler	281
Son birkaç söz	327
Madde kullanma sorunlarında ilkyardım	329
Mazeretler	330

*Çobandı...
İşçiydi...
Elleri nasırlydı...
Adamdı...
Babandı...
Rahmetli Halil Ercan'ın anısına...*

Testi Kırılmadan

Nasrettin Hoca, çocuğunun eline su testisi vererek onu çeşmeye su almaya yollamış. Çocuğu kapıdan çıkarken onu durdurarak kulağını çekmiş. Ardın da;

— Sakın ha testiı kırma! demiş

Çocuğun gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamış.

Bu hali görenler Hoca'ya dönerek;

—Efendi, bu günahsız çocuğun, kulağını bir suç işlemediğı halde niye çekiyorsun? Onun kulağını çekmeye nasıl da elin varıyor? Bu senin çocuğun! Demişler.

Hoca kendisini kabahatli görenlere;

— “Asıl ona, testi kırıldığında başına gelecekleri göstermeli ki, testiı kırmamaya dikkat etsin! Yoksa testi kırıldıktan sonra onun kulağını çekmişsin neye yarar! Kırılan testi kulak çektikten sonra yerine gelir mi?” demiş.

Yeni baskıya önsöz yerine kırık testilerden bir demet

Yeni baskıya önsöz yerine kırık testilerden bir demet

Yapılan tüm bağımlılık mücadelelerine rağmen bu kitabın ilk baskısı olan 2005 yılından bugüne (2010) kadar bu sorunun dünyanın herhangi bir yerinde küçüldüğüne dair en ufak bir bilgi kıvrıntısı ile -maalesef- karşılaşmadım. E, o zaman biz mücadele safında yer alanlar bir işe mi yaramıyoruz? Ya da karşı taraf daha mı iyi çalışıyor?

Her sorunun cevabı olduğu gibi bu sorduğum sorularında elbette cevabı var, birinci sorunun cevabı; “yapılan her mücadele anlamlıdır ve işe yarıyor” ama ikinci sorunun cevabı, tüm dünya için acıdır; **“karşı taraf bizden daha iyi çalışıyor...”**

Dünyada, uzman görüşlerine ve çeşitli araştırmalara dayanılarak yapılan hesaplamalara göre 200 milyon madde bağımlısının olduğu öngörülmektedir. Afganistan dünya eroin ihtiyacının % 93’ünü karşılama özelliği ile zirvedeki yerini korumaya devam ederken, Türkiye’de, 2008 yılında Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğüne yayınlanan bir araştırmaya göre, 2005 yılında uyuşturucu suçlarından hapisanelerde bulunan kişi sayısı 4125’ken bu sayı 2008 yılında % 275’lik bir artışla 15447 kişiye ulaşmıştır. Polis mi çok yakalamaya başlamış? Yoksa bu suçtan gelecek kirli-kolay paraya heves edenlerin mi sayısı artmış? **Cevap; her ikisi de...**

İnsan bağımlılığa yatkın bir varlıktır. Biyolojik, psikolojik ve

sosyal bir varlık olan insanoğlu bağımlılık yapıcı madde kullanmaya başladığında, madde; bedenine, ruhuna ve sosyal hayatına bir kene gibi yapışış onları değiştirmeye başlar. Ve bu değişim kullanıcı dahil, çevresindeki herkesi bir sorunlar girdabının içerisine alır. İnsanoğlunun yaratılış özelliklerini çok iyi suiistimal edip, yaptığı hasarlar konusunda kalıcı olan sorunun adı: bağımlılık yapıcı maddelerdir.

Bağımlılıkla mücadele edenlerin sayısı, bağımlılık sorununu bytenlerin sayısından azdır! İyilerin sayısı ise her zaman kötülerden fazladır, e o zaman bu artarda gelen iki cümle tezat olmadı mı? Oldu, zira kendini iyi tarafta gören herkes hala bağımlılık sorunu ile mücadele eden tarafa maalesef dâhil olmuştur. O yüzden bu konuda toplumsal duyarlılığımızı daha da yukarıya çekmek zorundayız. Konuşmalıyız, yazmalıyız, anlatmalıyız ve en önemlisi de bu alandaki STK sayısını artırmalı, mevcut olanların da faaliyetlerinin içerisinde yer alarak her an kapımızı alma potansiyeline sahip uyuruşturucu sorununa karşı tavrımızı gsterebilmeliyiz.

Başka coğrafyalardaki sorun tüm toplumu kaplamış durumdadır. Bazıları bağımlılık yapıcı maddeleri “hard drug-soft drug” (sert-yumuşak uyuruşturucular) diye sınıflandırarak, şeytanı bile gülmekten konuşamaz hale getirmişlerdir. 10 yıl öncesine göre kötü, vremizdeki tüm ülkelere göre ise hala iyi durumdayız. Yapmamız gereken; başka ülkelerdeki sorunlara bakıp rehavete kapılmak değil, kendi sorunumuzu, geçmiş yıllar ile karşılaştırıp daha neler yapmalıyız kararına biran önce varmaktır.

Yıllardır narkotik polisi olarak görev yapıyorum, narkotik polisleri; çocuklarına söz verme lüksüne sahip olmayan babalar demektir. Kirli işler, temiz insanlara ulaşmasını diye uğraşırlar her gün, nk tüm narkotikiler bilir ki; bağımlılık canavarı bir çocuğu beyin kıvrımının ucundan yakaladı mı tüm beyni ele geçirene kadar bırakmaz. Beynini kiraya veren ya da satan gencin de geri kazanılması sanıldığından da zordur. Hayatlar zor olmadan, kolaylaştırmak için çalışmaya devam eden narkotik polislerini biraz daha yakından tanımanız için bu yeni baskıya, sokak timlerinin bir operasyonundan bir kesitle başlıyorum, buyrun sayfalar sizindir...

Komiser Yavuz Sultan

“Komiser Yavuz Sultan” ekip arabasının içerisinde, önünden geçen hayat kadınlarının torbacısını düşünüyordu. Haber kuşu, ajanı Arap’ı köşede beklerken, dalgındı ama hiçbir zaman duygularının dikkatini dağıtmasına izin vermezdi. Vermedi...

“Arap” diyordu ona herkes, adının Şeref olduğunu duyduğunda, kadın satan birine şeref demektense herkes gibi o da ona “Arap” demeyi tercih etti. Şerefsiz bir iş yapana “Şeref” adının konması, anne-babasının yaptığı işi hayal bile etmediğinin ispatı olsa gerek. Hava sıcaktı, arabanın içerisinde tüm ekip bir arada gecenin nemi arasında bekliyordardı. Komiser Yavuz Sultan, içinden kendini tanımlayan cümlesini kurdu yine;

“Allah’ım Sen beni buraya sabrı öğretmek için göndermişsin”.

Tez canlılık konusunda liderliği kimseye bırakmayacak olan Komiser, sabırla yapmayı planladığı, üzerinde bir aydır çalıştığı işin son hamlesi için bekliyordu.

Komiserden başka ekipte herkes sigara içiyordu, sigara içme sıkıntısı basmıştı herkesi.

Komiserin kafasını çevirdiği tarafa baktı tüm ekip. Köşeden haydi gelin işareti yapan Arap sigara zamanıydı memurlara.

Açılan ve kapanan araba kapılarının sesleri eşliğinde, hayat kadınlarına damarlarından zorla eroin enjekte edip daha büyük paralar kazanan, büyük kadın satıcısını yakalama zamanı gelmişti.

Berber çalıştıkları zaman içerisinde konuşmadan anlaşılan bir ekip olmuştu 5232’in tüm üyeleri, komiser yavuz sultan, konuşmadan anlattı memurlarına emirlerini, memurlar pozis-

yonlarını aldı, sıcak havada daha da günah kokan pavyonların karanlık ışıltısı arasında, eğlenenlerin hıçkırıkları duyuluyordu. Demek ki yaptıklarından hala habersizdi eğlenen kalabalıklar çünkü bu kadar çok günah ağlatmalıydı tüm insanlığı ama gülüyorlardı. Gerçek anlamda gözlerine bakabilseydi insanlar birbirlerinin, bu kadar günah, bu kadar bencillik kaplar mıydı İstanbul'un bu köşesini...

"Komiser Yavuz Sultan" etrafına derin düşüncelerle attığı her bakışla polisliğini zorlaştırırken, insanlığını artırmanın peşindeydi. Elini sıkı Şeref'in, elini sıkarken hissettiği sıcaklık ağzına kadar Şeref ismini getirse de fuhuş piyasasının "broker"ına yine Arap dedi. Karşısındaki kadın satıcısı olsa da, Arap için, yakalanmasına yardım ettiği tüm torbacılar, yaptığı günahlara kefaretti, komisere göre. Arap'ın her zaman söylediği söz geldi aklına, "komiserim seni neden sevdim biliyor musun, sen bana hiç P... demedin".

P...ge P... dememek ne kadar da insancıldı. Kalp kazanmak için ne kadar da basit ama ne kadar da zordu. Çünkü o sonuçta P...ti... İstanbul'un bu arka sokaklarında Arap kadar iyi bir haber kuşu bulmak her zaman kolay olmuyordu.

Şeref'in ölen eşinin öğretmen olduğuna inanması komiser için çok zor olmuştu. Ta ki bir gün evine gidip Şeref'in küçük kızını sevene kadar. Torbacıları yakalatan bu adamla olan dostluğunu kendine anlatamazken, komiser ile P... insanlık anlaşmasını varıp da kime anlatabilirdi ki?

Komiser Yavuz Sultan ile Arap yan yana yürümeye başladılar, rol aynıydı; görenler uzun saçlıyı kadın istiyor sanacaklardı yine. Oysa Arap 3 yıldır tanıdığı komiserin bir kez bile harama uçkur çözmemesini, küpeli, motosikletli karizmasıyla bağdaştırıyordu, oysa herkes sevişirdi bu âlemde. Akli fikri uyuşturucu kullananlardaydı komiserin, yakaladıkça da sonu gelmeyen bir şeyle niye mücadele ediyordu ki? Arap çoğu zaman anlayamadığı bu komiseri seviyordu, en baştan karışıklı olarak koydukları kurallar bugüne kadar hiç bozulmamıştı. Daha doğru komiserin koyduğu kuralları Arap hiç bozmamıştı.

İkisinin de en iyi anlaştığı konu: torbacıları temizlemektir, her ikisi de yakalayamadıklarına değil, yakaladıklarına odaklıydılar. Arap kendini zamanında bağımlı yapan herkesten intikamını alıyor, komiser de işinden öte sevdiği, hayat felsefi yaptığı narkotikçiliğinin gereğini en iyi şekilde yerine getiriyordu.

Kural: Arap, komisere yardım etme karşılığında, kendi mesleğini icra ederken bir imtiyaz aramayacaktı yani ahlak polisi ile arabuluculuk yoktu. Mesela; 2 gece önce yine buluşmuşlar, ertesi gece Arap'ın sol gözünün bir önceki geceye göre morarmasını hiç konuşmamışlardı. Her iki tarafta kurala uyuyordu. Zaten bu âlemde her şey o kadar detaylandırılabilir yaşanmıyordu, susmak bazen tüm konuşmaların yerine geçiyordu...

Arap gözlerden uzak bir noktaya ulaştıklarından emin olduktan sonra elini cebine attı, kötü yazılardan oluşturulmuş bir pusulayı uzattı. Komiser Yavuz Sultan işini şansa bırakmaz, kendisi neyse de ekibinin canını asla tehlikeye atmazdı. Arap'ın Arap gibi yazısına daldı. Okudu.

— Emin misin? Geçen sefer ki gibi beni damdan dama koşturma, bu defa gelir diğer gözünü de ben patlatırım.

Her zaman olmasa da, ara sıra ismiyle seslenirdi Arap'a pusulada yazanlar keyiflendirmişti komiseri, “Şeref” diye seslendi. Hayat komisere, tüm insanların içerisinde bir cevher olduğunu öğretiyordu. İçinden geçirdiği “şerefsizliklerin sardığı Şeref'e hayat keşke bir şans daha verseydi” düşüncesi dua oldu, “Âmin” dedi.

Komisere yine her zamanki koruyucu tavrı ile seslendi, Şeref dedikten hemen sonra; “kâğıtta yazanları öğrenirken” dedi, Arap sözünü bitirmesine izin vermedi. Tamamlanmayan cümlelerin devamına;

— Rahat ol amirim, bana öğrettiğin tüm kurallar hala ezberimde. Bakıştılar...

Kargacık burgacık yazıya rağmen, 1-2 kez daha okudu kâğıtta yazanları, ezber tamamı, delil toplayıcısı olmasına inat, kağıdı yeterince parçalarına ayırdığına emin olduktan sonra yanından geçtiği çöp kutusunun içerisine bıraktı, parçalanmış pusulanın kağıtçıklarının her biri farklı noktalardan ulaştı çöp bidonun dibine. Arap'a doğru döndü, çöp tenekesini geçer geçmez,

— Her zamanki gibi, operasyonu bitirene kadar, ortalarda gözükmeyeceksin, kaybol.

Şekeri yere düşmüş çocuk misali alındı Arap, komiserin sevmesiyle, dövmesi aynı mıydı neydi? Raconu kesti;

— Biliyoruz komserrr.

P... ile komiserin diyalogunu görenler anlamasa da, az sonra bu ilişkinin bir meyvesi daha kopacaktı dalından: büyük kadın satıcısı.

Hiçbir operasyon, Narkotik Şubenin toplantı salonunda bulunan tahtaya yapılan-yazılan plan gibi gitmezdi, bu operasyonda gitmedi. 5232 Arap'ın gitmesiyle, ellerin silaha gideceğini biliyordu. Ekip konuşmadan anlaştı yine, araba hareket etti, önce komiserlerini uzaktan izleyenler, en son da “plancı başı komiser” bindi arabaya. Ekipteki herkesin birbirine tam güvenmesine rağmen, son dakikaya kadar asla konuşmayacak komisere soru sormanın anlamsızlığını biliyordu herkes. Sabırlı narkotik polisi olmanın altın kuralı: anında kullanmayacağın her operasyon bilgisi bilene yüküdür. Daha fazla kişinin bilgileri öğrenip yük taşımasına ne gerek vardı. Komiser Yavuz Sultan yükü kendi taşırdı, zamanı gelene kadar.

Ekibe en son tayin olan taze memur birkaç kez sazanlık yapsa da, ekibin hali tavrına alışmak hiç de zor olmamıştı, onun için. O dâhil herkes susmayı artık biliyordu. Nasılsa zamanı gelince operasyon hakkında zaten konuşulacaktı, her zaman olduğu gibi. Araba sürmekten keyif alan kıdemli memur sağ tarafındaki komiserine baktı, rotayı anlamak için, sağdan tek kelime çıktı: Kumkapı...

Ekip her zamanki gibi yine bir torbacının peşindeydi ama bu defa 1 taşla 2 kuş vurup, zorla “eroynlenen” hayat kadınlarını kurtaracaklardı. Gece ilerlemiş ama sıcak hala peşlerini bırakmamıştı, Kumkapı'nın sarhoş parkeleri karşıladı ekibi, kalabalığa park ettiler. Anason kokusu, klarnet eşliğinde geliyordu arabayı park ettikleri lokantaların sonundaki kaldırım kenarına. Komiser derin bir nefes aldı. Çoktan ezber ettiği adresin tam yerinin krokisini çizmeye çalıştı kafasından, kimsenin kimseye bakmadığı avantajıyla seslendi ekibine.

Adresin önündeydiler, ekibin en taze memuruna, tehlikesi çoğu zaman en az olan, binanın arka çıkışı kaldı her zamanki gibi, arabayı sürmekten zevk alana ise binanın giriş çıkışı, yerlerine yerleştiler.

Komiser Yavuz Sultan, içinden selam verdi her zamanki gibi Koca Sultan'a, yanındaki Sinan yerine koyduğu memurunu çağırdı,

— Gel benimle, Mısır'ı alıp, Sinan Paşa'yı kaybetmek istemiyorum, anlaşıldı mı?

Dedi sırtını bir an olsun bile düşünmeden döndüğü memuruna. Artık biliyordu, komiserinin ne demek istediğini, çünkü her operasyon öncesinde ekibine ne kadar önem verdiğini hep böyle anlatırdı.

Usulca yanaştılar ezberi komiserde olan dairenin olduğu kata, merdiven ışıklarını yakmadan kapının önüne gelip, kulak kesildiler. İçeriden gelen sesler, apartman boşluğunun sessizliğinde git gide daha net oluyordu monodan stereo ya geçen kasetçalar misali.

Eller, bellerindeki pantolon deler, ceket astarı söker, 1 kg'lık çelik ağırlıkların üzerindeydi, sesler adresi teyitliyordu. Ses, boğuk, kirli, pis ve namussuzdu, öküz gibi böğürüp, “ben ne istiyorsam yapacaksın ulan” diyordu, karşısındaki hiçkırıklara...

Komiser Yavuz Sultan karanlığın arasından eliyle yokladı kapının sağlamlığını, kapı açılmazsa kaç tekmeyle kadar dayanırdı? Sorusunu araştırdı, sonuç: % 50'ydı. Polis operasyonunun, tam da bu anında % 50 neye karşılık geliyorsa, hiç durma “yap” demekti, gerildi koydu tekmeyle kapıya. Geceleri giren çıkanın belli olmadığı haram çiftleşme mekânının kapısı her an birilerini beklediği için, açılıp kapanmaya her daim zaten hazırды ki, kapının kırılma oranı için verilen yüzde sağlam kapılara haksızlık yapmalarına sebep olmuştu. Çünkü komiser ve memuru kapı menteşelerinden bile çıkınca bunu anlamış oldular.

Kapının açılış şekline göre gelenlerin sevişmeyecekleri belliydi. “kimsiniz ulan siz” dedi, büyük kadın satıcısı ama komiserin silahı çoktan burnundaydı. Büyük Kadın Satıcısı namlunun metal

kokusunu koklar koklamaz, evin içine yayılmış yanık eroin kokuları eşliğinde ayıldı. Eroinli kafasının ve muhakkak insanlığından istifanın verdiği rahatlıkla; “karı ister misiniz?” diye sordu.

Bütün iğrenç-iticiliği ile beni döver misin diye yalvarsa da, komiser kendini tuttu. Memuruysa tutmadı, Büyük Kadın Satıcısının sorduğu sorunun artçısı olan gülümsemesi tam suratına yayılacakken, “pat” diye bir ses, duyuldu. Suratına yayılmak üzere olan gülümsemesi, tokatın acısıyla yer değiştirmiş oldu...

Komiser Yavuz Sultan, avuç içlerinin ısını artıran süratte, en özel tokatlarından birini çaktı suratına, “kes sesini”, O da birden kendini tutmaktan vazgeçmişti. Şeref’in P... lafını hak etmediğini düşündü bir kez daha, zaten etraf, şerefsiz P...lerle doluydu, belinden kelepçesini çıkardı, değişmeyen kızgın ses tonuyla bağırdı;

— Uzat ellerini

Komiserin kelepçesinden önce, Yavuz’un Sinan’ı misali atmaca gibi atıldı komiserin memuru, kelepçeyi taktı, eroin aşıcısı, kadın satıcısı, pisliğin bileklerine.

Kötü Türkçeleriyle konuşan 2 kız vardı evin içerisinde, yarı çıplak, eroin yoksunluğunun tam da krizi öncesi. Köşeye sinip bekletiler. Silahlarını ait olan yere, bellerine koydular yeniden, büyük kadın satıcısı evin ortasında, dizleri üstünde, elleri arkadan kelepçeliydi. Komiserin haber vermesiyle, kapı tutucu ve arka kapı ile pencere altı bekleyicileri de eve gelmişti, tüm ekip evin aramasına başlamak üzereydiler ki, hiçbir şey eksik olmamalıydı. “Kendi güvenliğini alamayan, başkasına güvenlik veremez.” dedi komiser yine her zamanki koruyucu tavrıyla.

Ancak o anda, kızların acınası halleri gereksiz bir vicdan yapmasını sağlamıştı tüm ekibin, komiserin sesi ayılttı herkesi.

— Kızlara kelepçe takın.

Komiser Yavuz Sultan bu emri verirken ekibin içinden, “mazlumları kurtarmaya çalışırken, onlara da niye kelepçe takılacaktı ki şimdi” düşüncesi geçer gibi oldu. Düşünceleri öyle olsa da, emri yorumlamadan, titreyen kızlara yöneldiler, ellerindeki kelepçeleri takmak için, tiz bir çığlık duyuldu o anda. Kollarında şırınga izleri olan hayat kadınlarından biri, köşeye

sıkıştırılmış kedi gücünde, kelepçe takmaya yönelen ekibin taze memuruna doğru, atılıp, elindeki bir şeyi savurdu. İğrenç gülüşlü Büyük Kadın Satıcısı hariç hiç kimse bir şey anlamamıştı, genç memurun kalbinden kan akıyordu, “komiserim” diyebilirdi.

Hıçkırıklı haykırışla telsizin mandalina bastı,

— 5232 merkez, Kumkapı lokantalarının oraya acil ambulans, memur yaralandı, çabuk olun!

Tecrübeli memurun kollarındaydı genç memur, komiser büyük kadın satıcısını ayağının altına almış eziyordu, kızlar tam siper yerdeydi. Komiser kontrolünü kaybetmiş, memurunun kalbindeki bıçağa bakıyordu, belindeki çıkarıp yeniden eline aldı, mermiyi hazneye sürdü ama ne zamanı ne de sırasıydı kontrolü kaybetmenin, vazgeçti.

— “Şerefsiz P...” diye yankılandı evin içerisi, bıçağı çekip çıkaramayacaklarını hepsi biliyordu, ellerinden tuttu genç memurunun, aklına geldi:

— On Mısır’a bir Sinan bedel olmazdı ey kazâ

— Kudretlü pâdişâhı bu hâl etti telh-kâm

Yani;

— Ey kazâ! Sinan Paşa gibi âlim bir devlet adamına on tane Mısır ülkesi bile bedel olamazdı.

Genç memuruna karşılık bu operasyonun neresi bedel oldu ki? Bir hayat kadını kurtarıırken, eroınman bir hayat kadınının bıçakladığı bir polis. Komiserin ifadesiz yüzü, çok sevdiği, çok soru soran genç memuruna döndü, şehidinin yüzüne baka kaldı, son kez...

Sabah ezanları okunuyordu, günah yuvasının tam ortasında bir şehit yatarken.

Komiserin gözlerinden çıkan gözyaşları şehidinin üzerinde son buluyordu. Polislik, İstanbul kadar çelişki doluydu ama testiler kırılmasın diye de çalışmaktan başka da bir yol bilmiyordu...

Pislikleri temizlemenin yolu, bazen pisliklerle işbirliği yapmaktan, iyi polis olmanın yolu da asla pislik olmamaktan geçer! Suçla hiç mücadele etmeden polislik yapanların temiz kalması, onların temizliğinden değil, pisliklerle hiç karşılaşmamalarından.

Zafer Ercan

Karşılaşınca başlar gerçek imtihan, o yüzden testiler kırılmasın
diye uğraşıp, hayat kurtarmak zordur, vesselam...

Zafer Ercan

10 Nisan 2010, Bingöl

Testi Kırılmasının

Gençler bağlanma ihtiyacını, bağlılık duyma ihtiyacını kuvvetle hissederler. Gençlerin bağlı olma ihtiyacını karşılayanların yanında, gerçek bir bağlılık duydukları kişiler olan anne-babaları gelir. Gençlerin kendi güçlerinden kuşku duymaksızın anne-babalarına duydukları inanç ve güvene dayalı bağlılık, başka sevdiklerine olan bağlılıklarını besler. Gençlerin hayatlarındaki bağlılıklar, kuşku ve korkunun izlerini taşırsa, karşılıklı güven duygusunu aşındıran boşluklar yaşanmaktaysa, bağlılık gerçekleştiremeyebilir. Bağımlılık riski ortaya çıkabilir. Madde bağımlılığı, bağımlılıklar içerisinde kişisel gelişimi en ciddi biçimde bozanı sayılmalıdır.

Madde bağımlılığı hakkında gençleri nasıl bilgi sahibi kılmalı, endişeli anne-babalara nasıl yol göstermeli? Bu sorular cevaplarını arıyor. Kitaplarda bu cevapları aradığımızda, sıra sıra ansiklopedik bilgilerle karşılaşabilirsiniz; madde bağımlılığının ürkütücü ve trajik sonuçlarını göstererek, göz korkutan ya da göz yaşartan öyküler okuyabilirsiniz. Elinizdeki “Testi Kırılmadan” ise **göz açan** bir kitap.

“Narkotikçi” Başkomiser Zafer Ercan’ın kendi yaşamışlıklarından yola çıkarak yazdığı bu kitabı ilgi ile okudum. Daha önceden, “Öyküyle Madde Kullanımını Engelleme Projesi”nde yayımladığı çizgi romanlarındaki havayı yakalayabildim.

Zafer Ercan, polisliğin kendisine yüklediği sorumlulukların ötesine geçerek, toplumu, bilhassa anne-babaları eğiten ve bu şekilde uyarıcı birisi olma rolünü üstlenmiş. Bunu yaparken yararlandığı kaynakların önemli bölümü, eğitim çalışmaları ve-

silesiyle onu tanıyıp, ondan bilgi ve destek isteyen gençler ve anne-babalar ile olan iletişimine dayanıyor. Toplumun değişik kesimlerinden kişilerle mesaj alışverişini, Zafer Ercan'ın mesajlara yazdığı cevapları ve yorumları aktaran bölüm, kitaptaki en kendine özgü yanlardan birisi. Kitabın sonunda yer alan sık sorulan sorular bölümü de, narkotikçilik deneyiminin sonuçlarını topluma net bir şekilde duyurmak için tasarlanmış.

Madde bağımlılığının nasıl geliştiği, kimlerin hayatlarının risk altında olduğu, bu risklerin nasıl kontrol altına alınacağı hususlarında bilimsel araştırmaların sağladığı bilgileri topluma ulaştıran bilim çevrelerinin yayınlarını bütünlüyci, "sokaktan naklen" deneyimleri okurlara taşıyan kitaplara ihtiyaç var.

Bu kitap, alt başlığının da yansıttığı gibi bir erken uyarı sistemi. Öykülerde anlatılanlar, zihnimizde yerlerini kolayca bulabilirler. Hele öyküler gerçeğin ta kendisiyse...

Çocuklarına düşkün, onları esirgemekten ve kollamaktan usanmayan anne-babaların, bu kollamayı bilgi ile yapabilmeleleri, çocukları ile ilişkilerinin yalnızca esirgeme ile kalmaması için bir önkoşul. Anne-babalar bilginin gücünü kendilerinde hissettiklerinde, iletişimleri korkunun gölgesinden çıkar.

Prof. Dr. Yankı YAZGAN
Nisan 2005

Erken uyarı sistemi

Uyuşturucu büyük bir sorun...

Her evin kapısında pusuda bekliyor...

Her evin...

Kapıdan girmek için fırsat kolluyor...

Hain pusuları kırmak için tetikte olmak gerekiyor...

Tetikte olmak için uyanık durmak gerekiyor...

Uyuşturucuya karşı tetikte durmanın “yegane” yolu da uyuşukluktan kurtulmak...

Uyuşukluktan kurtulmak için bilmekten başka çare yok...

Bilirsek uyanacağız...

Bilirsek uyandıracacağız...

Bilgiyle karşı koyacağız bizi ve çocuklarımızı tutsak etmek isteyen düşmana.

Zafer Ercan, bilmemiz gerekenleri söylüyor bize...

Yıllardır, okul okul dolaşarak anlattıklarından sonra, şimdi bir kitabın sayfalarından sesleniyor hepimize...

Bu “erken uyarı” ya kulak vermeli herkes...

Testi kırılmadan.

Yıllar önce, Narkotik Şube’de, uyuşturucuya karşı verilen amansız mücadeleyi izlerken, şöyle bir not düşmüştük Zafer Ercan’ın internet sayfasına:

Çocukların ve gençlerin yalnızlığı, uyuşturucunun harman yeridir!

Yalnızlıklara “bilerek” son vermek için herkesin ihtiyacı var bu kitaba...

Ali KIRCA

Nisan 2005

Önsöz

Biz polisler hayatı üç bölgeye ayırıyoruz; siyah, beyaz ve gri olarak. Siyah kötülükleri, beyaz iyilikleri ve gri ikisinin tam ortasını simgeler. Gri biz polisleri çok iyi tanımlayan bir renktir. Polisin görevi; beyaz ve siyahın tam ortasında durarak siyahın, karanlığının beyaza geçmesini önlemektir. Bu o kadarda kolay değildir, her insan kadar etten, kemikten olan polisin gri bölgede, siyaha yaklaşımadan, yüzünü her daim beyaza dönük tutmasının tek yolu vardır; kendini eğitmek!

Bu kitapla yapmak istediğim; bugüne kadar sokakta ve aldığım eğitimler ile kazandığım “madde bağımlılığı” konusunda ki bilgi-birikimlerimi insanlarım ile paylaşabilmektir. Bu paylaşımı yaparken, yüksek lisans çalışmamdaki verilerden, sokak bilgilerimden, tarafıma gerçek kişilerden gelen maillerden, madde bağımlılarının gönüllülük ilkesi içerisinde kendi el yazıları ile duygu ve düşüncelerinin yer aldığı metinlerden ve ÖMKEP Projesi kapsamında kaleme aldığım gerçek yaşam öykülerinden faydalandım.

Madde kullanımı her ülke için ciddiye alınacak bir sorundur. Çünkü bağımlılık süreci başladığında, bağımlı olan kişi, yaşamakta olduğu ülkeye; bu süreçte sorun oluşturmaya başlar, madde kendi başına suç olduğu gibi, başka suçlarda eklenerek sorun büyür, tedavisi ve yaşama yeniden kazandırılması yönünden de masrafa sebep olur.

Ayrıca bağımlı olan insanlar hayatlarının geri kalanında, bağımlı oldukları maddeler yüzünden doğuştan gelen eşitliklerini bozdukları için, nasıl bir şeker hastası, hastalığı ile ilgili gerekli

tedaviyi devam ettirmek zorunda ise, bağımlı kişide bağımlılığı ile başa çıkabilme adına, devam ettirmek zorunda olduğu kural-ları istese de istemese de hayatının geri kalan kısmında uygula-mak zorundadır.

İlk amacımız insanların hiçbir şekilde madde kullanmama-sını sağlamak olmakla birlikte, bir şekilde bu hataya düşmüş insanlarımızın da topluma yeniden kazandırılması önemli bir görevimizdir. Polis Akademisinde Devletimin verdiği imkanla-rın karşılığını fazlası ile yapmak zorundayım. Günümüzün klişe lafı “nerde bu devlet?” in cevabını herkes kendisinde aramalıdır. Devlet Sensin, benim, biziz! Devlet her yerde...

Bağımlı olunca, özgürlükten bahsedilemez!

Zafer ERCAN

12 Eylül 2004, İstanbul

Giriş

Şiir

Aşağıdaki şiir; anonim bir şiir olup, orijinal adı “My name is Cocaine” (Benim adım kokain) dir. Ülkemizdeki madde kullanımı ve yaşattıkları da göz önüne alarak, tarafımdan bu tarz bir uyarılama gerçekleştirilmiştir. Aslında, tüm kitabı bu şiirle özetledik desek yeridir.

Benim Adım: uyuşturucu

Merhaba!

Benim adım uyuşturucu...

Bana kısaca ölüm diyebilirsin.

Bu ülkeye pasaportsuz girdim;

Beni sahiplenecek bir konsolosluk yoktur,

Vatansızım ben.

Girdiğimden beride birçok adi sokak serserisini zengin ettim.

Ama bunların çoğu bir kuyunun dibinde ölü bulundular.

Ben pırlantadan daha pahalı,

Altından daha değerliyim.

Beni bir kere kullan, seni bile satılığa çıkarırım.

Ben öğrenciye kitaplarını,

Güzellik kraliçesine güzelliğini unuttururum.

Ben iyi bir spikeri alır, bunaltıcı bir kimse,

Ben öğretmene öğretmeyi,

Din adamına dua etmeyi unuttururum.

Evinin kira parasını alırım; evsiz kalırsın.

Çocuklarınsa ya ölü ya da bağımlı doğarlar.
Sana gasp yaptırırım,
Hırsızlık yaptırırım,
Cinayet işletirim.

Benim gücümün etkisindeyken,
Senin iraden yok olur.
Unutma dostum, benim adım uyuşturucu...
Bir daha asla özgür olamayacaksın!
Yeter ki beni bir kere dene...

Ben aktörler, politikacılar, kahramanlar yok ettim.
Ben banka hesaplarındaki milyonları tükettim.
Ben ateş etmeyi, bıçaklamayı, olağan işlerden yaptım.
Ben dizginleri ele alırsam,
Senin duaların bile faydasızdır artık...

İşte şimdi beni tanıyorsun,
Ne yapacaksın?
Seçim hakkın var ama bir karar vermelisin.
Benim eğerimin üzerine oturmak,
Dönüşü zor olan bir yola çıkmaktır.
Zira uyuşturucuyla çıkılan yolun sonu daima
cehennemdir.

Anonim

Birincil Önleme

Birleşmiş Milletler Çocuk Haklarına dair Sözleşme uyarınca 18 yaş altındaki her birey “çocuk” olarak tanımlanmaktadır. Araştırmacılar tarafından sigara, alkol ve madde söz konusu olduğunda en riskli grubun yukarıda “çocuk” olarak tanımlananlar olduğu bildirilmektedir. Madde kullanımına başlama yaşı konusunda yapılan çalışmalarda bu yaşın 13’e kadar indiği vurgulanmaktadır.

Türkiye’de nüfusun yaklaşık % 40’ının 18 yaş altı çocuklardan oluştuğu, yani toplumdaki her on kişiden dördünün çocuk olduğu dikkate alındığında, nüfusumuzun büyük bir çoğunluğunu oluşturan çocukların sağlıklarına ciddi biçimde zarar verebilecek sigara, alkol ve madde konusunun üzerinde hassasiyetle durulması gerektiği açıktır.

20 yy.’ın ikinci yarısında, sigara ve alkolün yanı sıra madde kullanımının da özellikle batı toplumlarında boyutları giderek artan ciddi bir sorun haline geldiği görülmektedir. Tüm ülkeler ilgili kurumlarının yaptığı çalışmalar ile madde kullanımını asgariye çekmek için mücadele etmektedirler. Ülkemizde, bu alanda faaliyet gösteren Bakanlıklar ve bağlı kuruluşları, Üniversiteler, Sosyal Hizmetler Müdürlükleri, Yerel Yönetimler ve Sivil Toplum Örgütleri gibi pek çok resmi ve özel kurum ve kuruluştan biri de İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Müdürlüğü’dür.

Şu an için, bünyesinde bulunduğum, İstanbul Emniyet Müdürlüğü, Narkotik Şube Müdürlüğü suçla mücadele kapsamında, uyuşturucu maddelerin arzına yönelik yaptığı

başarılı çalışmaların yanı sıra, madde kullanımının önlenmesi ve maddelere karşı uyanıklık düzeylerinin artırılması amacıyla 1990'lı yıllardan itibaren eğitim faaliyetlerinde de bulunmaktadır. Bu faaliyetlere ilk olarak başlayan değerli büyüklerimi anmadan geçmek istemiyorum. İlk olarak Ali AYYILDIZ, daha sonra M. Ali AYDINLI ile okullarda bilgilendirme çalışmaları devam etmiştir.

Okullardaki eğitim çalışmalarına nasıl başladığımdan çok kısa bahsetmek istiyorum; Sokaklardaki yaptığım operasyonel mücadelelerden sonra, Şube içerisinde Arşiv Büro amirliğine getirildim, burada büroya ait işlerin yanı sıra Narkotik Şube Müdürlüğüne ait ilk resmi web sayfasının içeriğini hazırlayarak kurulmasını sağladım. 29 Ocak 2001'de bu görevim devam ederken, Başkomiser M. Ali AYDINLI tarafından ilk konferansım için görevlendirildim. Yanlış hatırlamıyorsam, heyecandan 3-4 dört bardak su eşliğinde bitirebilmişim konuşmamı ama o günden bu yana 400 yerde konuşma yaptım. Heyecanımın sebebi; sadece topluluk karşısına çıkıyor olmam değildi, asıl sebebi anlatacağım konunun hassasiyetiydi. Çünkü maddeler ve madde bağımlılığı konusu, kesin anlatılması gerekliliğinin yanında, neyi, ne kadar, nasıl vereceğin ile doğrudan alakalıdır. Asıl heyecan bundan kaynaklanıyordu.

Suçun işlenmesinin önlenmesi ve suçların denetlenebilmesi prensibinden hareketle başlatılmış olan okullardaki bilgilendirme çalışmalarının ilk ayağını "Birincil Önleme" çalışmaları oluşturmaktadır. Emniyet Genel Müdürlüğü, aynı zamanda önleyici polislik sayılan birincil önleme çalışmalarına, Türkiye'nin her tarafında aralıksız devam etmektedir.

Türkiye'de önleme çalışmalarının koordinasyonu, Türkiye Uyuşturucu ve Uyuşturucu Bağımlılığı İzleme Merkezi (TU-BİM) tarafından sürdürülmektedir. Madde bağımlılığını önleme üç ana temelde ele alınmaktadır. Bunlar, birincil önleme (madde teması olmayanlara), ikincil önleme (maddeyle tanışmış ancak bağımlılık gelişmemiş olan kişilere) ve üçüncül önlemedir (bağımlı hale gelmiş grupların tedavileri ve zarar azaltımına yönelik). Birincil önleme çalışmalarının amacı; ikincil